

IX GETALS-AANRAKING
- DWAASHEID EN ZINVOLHEID -

In bijzondere situaties gaat soms met een woord tevens een getal gepaard, namelijk het getal dat gebaseerd is op de plaats die de afzonderlijke letters van dat woord innemen in de ordening van het alfabet voor de betreffende taal.

We spreken in zulke gevallen van de getalswaarde van het woord, eigenlijk nog liever van *de getals-aanraking*.

Zo vonden we in het labyrint van Orléansville voor het Latijnse SANCTA ECLESIA (één C!) een getals-aanraking van 107 en - in de 'Grundsteinspruch' - voor 'Menschenseele' een van 127.¹ Op tal van andere plaatsen kunnen we deze woorden misschien ook tegen komen, doch het zou dwaasheid zijn zo te gaan rekenen zonder dat er ook maar de geringste aanleiding toe is. Vandaar dat we hierboven de zin begonnen met:

'in bijzondere situaties . . . soms . . . !'

Ook in het Nederlands komen we (*soms!*) dergelijke merkwaardigheden tegen; de figuur hiernaast geeft er een voorbeeld van. Mits enigszins 'bekend' met het kwalitatief aspect van 41, 127 en 71, kan hiervan voor de mens die er zich door aangesproken voelt, een grote *verlokking* uitgaan: kijk nou toch eens, enz.; en dan ziet men over het hoofd dat ook dit slechts een vorm betreft, een vorm die misschien voor deze of gene een tijdelijke functie kan hebben, maar *zelf niet is waar het om gaat!*

Het onderwerp van dit hoofdstuk
- 'Getals-aanraking' -

kwam ook ter sprake tijdens de XIIIe 'Getallen-ochtend', op 3 oct. '64. Het was de eerste waarbij Mej. Hofmans niet in de mogelijkheid verkeerde aanwezig te zijn; kort te voren gaf ze het volgende mee:³ —> Toen we bijna 33 jaar later, op 05-05-'97 deze pagina vorm gaven, kwam de vraag op wat nu wel de getals-aanraking zou zijn van *déze* meegegeven zinsnede; het bleek *een aandacht richtende indicatie:* —>

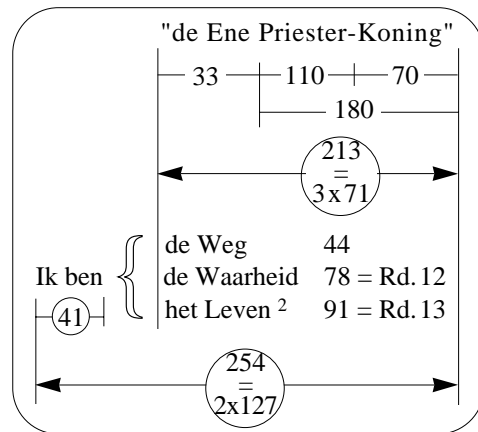
Deel A - Voorbeelden-index p.434; nr.22 - geeft een aantal bijzondere 'omgevingen' waar in de loop der eeuwen dit getal verscheen. We volstaan hier met te herinneren aan *het Labyrint van Orléansville en de Schijf van Phaistos* - beide met betrekking tot de hoogste spirituele belevingen inzake *mens-wording* - waar '349' als het ware het geheel omvat én in doorverbinding staat met het Centrum.

Maar de ene mens kan voor de andere niet uit de doeken doen wat dit allemaal te betekenen heeft; het is de eigen ontvankelijkheid én bereidheid, die hiervoor de basis geeft, . . . *de basis!*

1 Zie voor de *buitengewone context* van deze voorbeelden deel A p. 220 en 406,

2 Zie Joh. 14:6.

3 Genoteerd zoals ontvangen: dus geen "hulpmiddel is" i.p.v. "hulpmiddel zijn".

Afb. 20

*"Nou - rustig ontvouwen dat een getal,
evenals een woord, hulpmiddelen zijn
waarachter de Eeuwige Zich beweegt."*

$$1047$$

$$=$$

$$3 \times 349$$

de 71e On-deelbare

In dit verband een passage uit deel A, p. 405/406: "We spreken nu over een onderwerp vol voetangels en klemmen. Maar daartussen, dat wil zeggen mits in de juiste 'omgeving' wordt gezocht, liggen soms bijzondere aanwijzingen. Bedoeld is hier de *Gematrìa*, een tak van de boom die in het Hebreeuws *Kabbala* heet en waarin sprake is van die eigenaardige *aanraking tussen tal en taal* die al eerder naar voren kwam onder 1.08 op p.17 en onder 11.02.02 op p.214/215. In dit laatste hoofdstuk ging het om een voorbeeld in het Latijn, hoewel het bij dit verschijnsel in hoofdzaak gaat om het oude Grieks en Hebreeuws. Er zullen wel weinig mathematici zijn die dit onderwerp, zelfs onder bijzondere omstandigheden au sérieux kunnen nemen. De antroposoof Bindel is een voorzichtige uitzondering; hij geeft in een van zijn boeken een paar opvallende voorbeelden.¹

In de moderne talen bestaat deze *aanraking* niet of nauwelijks meer. Alleen onder wat we dan noemen *bijzondere omstandigheden* komt er nog iets van naar voren.

Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn in die eigenaardige *persoonlijke situaties*, die door Jung zijn aangeduid als *synchroniciteits-verschijnselen*. Uiterlijk gezien hebben die het karakter van een coïncidentie, doch voor het innerlijk leven brengen ze een zinvolheid tot uitdrukking. Het kan ook zijn dat iets van *de aanraking van tal en taal* tevoorschijn komt bij een bijzondere herkomst van woord of formulering. Niet dat dit dan steeds het geval moet zijn, het zal ook pas achteraf blijken, uiteraard vóór een eventuele vertaling. In het geval van de *Grundsteinspruch* is er sprake van zo'n bijzondere herkomst. Die werd als zodanig ook onmiskenbaar door Rudolf Steiner aangegeven." - Tot zover.

FRAGMENT 43, d.d. 03-10-64

"Er is een jaar of wat geleden in Zwitserland een boekje verschenen wat naar ik meen heet "Geheimnis der Selbstbegegnung".¹ Daarin vertelt een vrouw hoe zij via zeer bepaalde dromen geweest is op een weg die zij in haar leven ging; een droomtoelichting die begon met een droom waarin de volgende zin voorkwam: "*Solange du, in Liebe vollkommen, Schicksal annimmst, wirst du weiterleben mit dem Kinde*". Enige tijd later viel het haar via een andere droom op dat deze zin bestond uit 72 letters.² En aan het eind van het boek vertelt ze [...] aan het eind van deze droomtoelichting over een reeks van jaren, werd haar wéér een dergelijk zin gegeven en die luidt: "*Das Kreuz, ahnend empfangen, denkerisch bearbeiten, liebend und lebend verwirklichen*." Dat

zijn wederom 72 letters. En als zij van deze beleving, die haar nogal aangrijpt, weer probeert om - wat wij dan noemen - een beetje vaste grond te voelen, zet ze de radio aan en hoort nog net de laatste zin van een voordracht die luidde:

"... denn genau aus 72 Buchstaben besteht der Grosse Name Gottes."³

In de aanduidingen van Wijnmalen betreft 72 als 8x9 *de Levensspanningen*. De schrijfster is zich echter - voor zover ze in dit boek laat blijken - niet bewust geweest dat 72 ook in deze zin verstaan kan worden⁴ en heeft toch, evenals dat met ons het geval is, haar weg kunnen gaan. Want niet het woord zelf is het, en ook niet het getal!"

1 Verdere gegevens ontbreken.

2 'Volkommen' staat hier met één !

3 Zie ook deel A: p. 161 en Weinreb-01: p. 76-77.

4 Evenmin trouwens als van $72 = 2 \times (17+19)$.

Na deze XIIIe Getallen-ochtend kregen we 's-middags van iemand een boek, geschreven in 1964 door 'Almel Countix', waarschijnlijk een pseudoniem. Het was een kopie van een

1 Bindel-02: Kap.21/22.

handgeschreven Engelse tekst. Een eigenlijke titel ontbrak, in plaats daarvan, geordend in een bepaalde figuur, een aantal woorden resp. zinsneden die in getallen waren omgezet. De andere 321(!) pagina's van het boek waren overeenkomstig. Voorkeur bestond voor uitdrukkingen met een zelfde getalswaarde; ondeelbare getallen droegen geen specifieke betekenis. Het geheel had een onmiskenbaar 'bijbelse inslag'. Op p. 3 lezen we:

"The Lord's testament Language is English." . . . !?

De weezin becroop ons bij al dit telwerk, al staat het een ieder vrij om zo iets te produceren. Wat betreft de overmeesterlijke ironie die op dat moment kennelijk aan de orde was, vermelden we nog het volgende: we hadden evenals 's-ochtends die middag een verhaal over getallensymboliek te houden, ditmaal voor een kleine groep deels jongere mensen. Degeen die ons het boek gaf, één van de ouderen onder het gehoor, was van te voren niet op de hoogte van wat 's-ochtends elders was behandeld. Op de omslag stond onder andere - hoe kán het!- de getals-aanraking van

The Glory of The Lord 213

Wat ons uiteraard opviel als 3x71!

Een bijzonderheid in het geheel: de schenker was van beroep psychiater!

We geven nu ook een paar andere voorbeelden van Nederlandse woorden:

materie: 71

varken: 71

poes heeft een katertje: . . . zelfs 3x71!

enz. . . enz. . . enz. . . enz. . . enz. . . enz. . . enz. . .

Het is duidelijk: er dreigen hier gevaren. Wie met enig enthousiasme voor wat hij op dit gebied gevonden meent te hebben, zich bij wijze van spreken laat verleiden om het woordenboek om te zetten in getallen, verliest of heeft reeds het onderscheid verloren tussen waan en werkelijkheid. En dan is het maar afwachten hoe en wanneer deze *'Therapie in Vermomming'* als zodanig kan worden herkend. Zeker is het zo dat waan en werkelijkheid, zin en onzin, soms maar vliedsdun van elkaar gescheiden zijn; misschien hebben ze zelfs een overlappingsgebied waar betrokkene iets meemaakt van wat niet zo maar van deze wereld is.

*Want wie zal bijvoorbeeld een droom beperkt willen zien
tot een zogenaamde illusie . . . of tot een zogenaamde realiteit?*

Droom, 12/13-03-65

"In een omgeving met veel water en boten stond ik bij één daarvan. De eigenaar zei iets in het Engels dat er op neer kwam dat deze boot gemaakt was van zijn eigen bloed. Er dreef in de vrij snel stromende rivier een emmer langs, althans iets dat daar op leek. Ik kon er niet bij. Zijn vrouw pakte echter een lange stok met een haak en viste het nu grotendeels onder water drijvende voorwerp eruit en wierp het met de haak met één zwaai over de boot heen op de wal. Ik wist toen dat zij niets verloren lieten gaan. Het bleek een soort toegevouwen zij spek te zijn. Tot mijn verbazing haalde men er een klein kind uit, een baby nog, waar aan alle kanten het water uitliep, ook langs de ogen. Iemand nam het op schoot. Er langs lopende drukte ik er mijn twijfel over uit of het kind nog wel 'normaal' zou zijn, vooral omdat zijn hoofd aan één kant ook nog vervormd was. Ik was echter zeer verbaasd en getroffen toen ik zijn ogen zag zeer levendig, diep en wakker! - - - Wakker geworden trof mij de wonderlijke combinatie van een zij spek, dus een varken, en dit kind. In het bijzonder toen ik, om wat voor reden dan ook, de getals-aanraking zocht en vond:

varken: '71'."

In een geheel andere *bijzondere omgeving* als op p. 146 bedoeld met het labyrint van Orléansville en met de 'Grundsteinspruch', deed zich destijds het volgende voor: we werden gevraagd om tijdens *de 28e 'Open Veld' Ontmoeting*¹ (24-26 mei 1963 te Zeist) een inleiding te houden onder de Leidende Gedachte²:

“Waar kruisen zich de Rassen in haat
en
waar ligt het verzoeningspunt?”

Pas nadat iemand ons zo terloops had geattendeerd op het aantal woorden, kwamen we stukje bij beetje tot de herkenning van een getalstructuur; zo bestond bijvoorbeeld de Leidende Gedachte van *déze* inleiding, tezamen met die van de 3 andere, achtereenvolgens uit 12, 11, 10 en 9 woorden, met de merkwaardigheid dat het 9e, 10e, 11e en 12e woord van de eerste inleiding werd gevormd door de vraag:

“waar ligt het verzoeningspunt”

De getals-aanraking van deze 4 woorden is

349, de 71e On-deelbare.

Het was destijds voor het eerst dat we met dit getal in aanraking kwamen, nog volstrekt onkundig van wat we ruim 32 jaar later in deel A konden opnemen.

1 De uitnodigingen hiervoor gingen vergezeld van een toelichting waaraan we het volgende ontlenu:

'OPEN VELD' ONTMOETINGEN
Bijeenkomsten ter bezinning op de waarheid:
GOD GRONDLEGGER DER WERELD, DERHALVE ONOVERWINLIJK

[...]
Tot bezinning op de eigen verbondenheid met God, als de eerste schrede op de Weg ten Vrede, nodigen de voorbereiders nu en dan een aantal mensen van verschillende levensovertuigingen en nationaliteiten uit om gedurende enkele dagen gezamenlijk enige inleidingen aan te horen en in vrije gedachtenwisseling actief deel te nemen.

-o-

Van de 38 bijeenkomsten droegen de eerste 19 de naam OUDE LOO BIJENKOMSTEN,
de laatste 19 'OPEN VELD' ONTMOETINGEN.

De eerste 19 waren verdeeld als 17 + 2 (17 op 'HET OUDE LOO' en 2 in Zeist).
De tweede 19 „ „ „ 1 + 18 (1 in Wageningen en 18 in Zeist).

De 28e bijeenkomst had alleen Nederlands als voertaal, evenals alle volgende.

Aan het openingswoord van *déze*, ging de volgende mededeling vooraf:

“ [...] Voor deze bijeenkomst zijn, zoals u ook reeds in uw uitnodiging hebt kunnen lezen, ditmaal alleen Nederlandse inleiders uitgenodigd, zodat alle inleidingen en alle uitwisselingen in eigen taal zullen plaats vinden.

Zo ligt het *ditmaal* in de Opdracht van het 'Open Veld' besloten.

Dit betekent allermint dat het 'Open Veld' een grens stelt en zich voor het buitenland zou afsluiten door een taal-barrière. Bedoeld wordt ditmaal de mogelijkheid tot hoogste concentratie te bieden op datgene wat in de vele jaren waarover deze bijeenkomsten zich uitstrekken, *hier* is uitgezaaid.

De vrucht hiervan zal zich altijd boven iedere begrenzing uit manifesteren.

Dit is voor Nederland heel zinvol, doordat het in zo'n nauwe verbinding staat tot wát het 'Open Veld' heeft doen ontstaan en zo nauw betrokken is bij de aanwijzingen wáár en wáanneer het 'Open Veld' in werking en tot vorm zou komen, wordt het hiermee de kans geboden boven eigen grenzen uit te stijgen.”

2 Vanaf de 28e 'Open Veld' Bijeenkomst werden openingswoord, inleidingen en sluitingswoord gehouden onder een bij monde van Mej. M. Hofmans inspiratief doorgegeven *Leidende Gedachte*.

In feite kwam op deze 28e 'OpenVeld' Bijeenkomst (mede) een eigenaardige getals-expressie aan de orde, die met zich mee bracht dat het werk van Dr. G.P. Wijnmalen voor het eerst in een zaal met rond 200 genodigden min of meer in de openbaarheid kwam; overigens zonder dat dit toen - behoudens misschien door enkelen - al zo expliciet zal zijn beseft. En ook voor ons zelf geldt, dat pas hetgeen in de daarop volgende decennia(!) ter tafel is gekomen en nu zijn neerslag heeft gevonden in de onderhavige studie als

"MERKWAARDIGHEDEN MET BETREKKING TOT DE EXPRESSIEMOGELIJKHEID VAN GETALLEN
OOK IN DE OUDHEID",

ons heeft doen beseffen dat *het centrale thema voor de mens*, door alle eeuwen heen
- ook door deze zo gedenkwaardige 20e eeuw -
(mede) tot expressie komt in het kwalitatief aspect van het getal.¹

Hieronder volgt een overzicht van *het programma* van deze 28e 'OpenVeld' Bijeenkomst; we beperken ons daarbij tot *de onderwerpen zelf*, dat wil zeggen - met één uitzondering - tot de formulering waarin *de Leidende Gedachte* werd gegeven.

OPENINGSWOORD

"Houden de rassen een Wezens-verschil in voor de mens of is dit een tijdsverschijnsel dat gelijkvormigheid voorkomt en het Wezen dienend is in zijn openbaring?"

1e INLEIDING

"Waar kruisen zich de Rassen in haat en waar ligt het verzoeningspunt?"

2e INLEIDING

"Hoe staat de mens van heden in zijn Kindschap tegenover God?"

3e INLEIDING

*"Veronachtzaming tegenover God
is veronachtzaming tegenover zichzelf en de medemens."*

VRAAG-EN-ANTWOORD GESPREK

tussen de Hr. J. Soetendorp, theol. drs., rabbijn der Liberaal Joodse Gemeenten Amsterdam en Den Haag en Mej. M. Hofmans. Rabbijn Soetendorp zal een aantal vragen behandelen en belichten die opgekomen zijn naar aanleiding van een door hem op 7 januari 1963 gehouden radiorede en zullen worden voorgelezen door Mej. M. Hofmans. Zij zijn gericht op de fundamentele betekenis van: *de Besnijdenis, de Missie van het Joodse Volk en de Sjabbath-viering.*

4e INLEIDING

"De mens en zijn strijd tegenover zichzelf en God."

SLUITINGSWOORD

"Geeft het Heden en het Verleden een mogelijke samenvatting voor de mens als basis voor zijn verdere pelgrimstocht op aarde?"

¹ In het voorwoord van deel A schreven we *met betrekking tot deze studie over het kwalitatief aspect van getallen*: 'Zo groeide langzamerhand in die jaren het beseft dat al met al 'iets' ter tafel was gekomen, dat in zijn unieke hoedanigheid niet tot zijn recht kwam, . . . zolang het gevangen bleef binnen de grenzen van 'persoonlijk bezit'.' - We hebben *als uitvloeisel daarvan* niet kunnen vermijden dat vooral deel C en dan in het bijzonder dit hoofdstuk IX autobiografische elementen vertoont. Hierdoor kwamen gebeurtenissen die ogenschijnlijk slechts behoren tot de belevingen van enkelingen uit een bijkans voorbijge generatie, opnieuw aan de orde. We hopen dit te hebben beperkt tot een daadwerkelijk verband met het kwalitatief aspect van getallen.

Op p. 149 - de noten 1 en 2 - maar wellicht ook op deze pagina, staat naar wij vermoeden meer dan waarvoor een haastige lezer aanvankelijk tijd meent te hebben. We bedoelen het gegeven

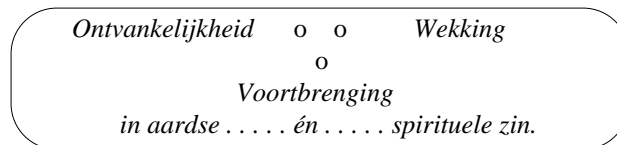
*dat Nederland zo nauw betrokken is bij aanwijzingen
wáár en wánnéer het 'Open Veld' in werking en tot vorm zou komen.*

Het accent dat in deze op 17 en 19 tot stand kwam geeft hier opmerkelijk blijk van; de naamswijziging van de bijeenkomsten - gedateerd 31-10-'58 - is er onlosmakelijk mee verbonden. Zoals vermeld in de eerste alinea van p. 149, werd tijdens de 28e bijeenkomst voor het eerst 'openbaar' dat het 'Open Veld' op een of andere wijze een verwevenheid heeft met het kwalitatief aspect van getallen. Maar zoals we verderop zullen zien zijn de gegevens van deel A menselijkerwijs gesproken onmisbaar om tot enig besef te komen van de betekenis en de diepgang van deze verwevenheid, want die houdt verband met wat we elders genoemd hebben *het centrale thema voor de mens*. Ook de gegevens met betrekking tot de Oude Loo bijeenkomsten kwamen ons pas later onder ogen. Dat onze aandacht er in deze zin op viel dateert zelfs pas van mei '97. Bovengenoemde 28e 'Open Veld' Bijeenkomst betekende in zekere zin een wendingspunt, waar de overgang plaats vond naar Nederlands als voertaal en waar Openingswoord, Inleidingen en Sluitingswoord voor het eerst onder een Leidende Gedachte stonden. Van de 21 bijeenkomsten die ná het Oude Loo nog gehouden zijn, neemt het de middenpositie in.

In zijn kwalitatief aspect houdt 21 een verwijzing in naar het Woord.

In deel A bleek, dat uitgaande van de door Dr. G.P. Wijnmalen gegeven denominatie, bepaalde getallen over een tijdsverloop van ruim 45 eeuwen een bijzondere positie innemen bij *'de stilzwijgende aanduiding' van het centrale thema voor de mens.*

Op alle niveaus van beleving treffen we daarbij aan:

En wáár dat aan de orde gesteld wordt, daar verschijnt het, verhuld in het kleed van de tijd - weerspiegeling van het dán gangbare bewustzijn - als verhulling van wat van alle tijden is:

*de vervulling van de liefde in esoterische zin, de Wekking van het Hoger Zelf,
het Goddelijk Kind.*

Voor zover bekend, is in de betreffende culturen in woord noch geschrift ruchtbaarheid gegeven aan deze relaties met het kwalitatieve aspect van het getal. Het betrof blijkbaar iets dat slechts in een kleine kring van ingewijden bekend was en waarover 'het stilzwijgen werd bewaard'; *het was mysteriegeheim en daarmee toekomstgeheimen*.

In de bijzondere hoedanigheid van het 28e 'Open Veld' komt dit opnieuw aan de orde, zoals mede blijkt uit de getals-aanraking van de 1e Leidende Gedachte, die van het openingswoord:

1562, dat is 22x71; verwijzing naar *het Goddelijk Kind*¹

in relatie met een Wendingspunt . . . als het Balanspunt van Begin (13) en Einde (31).

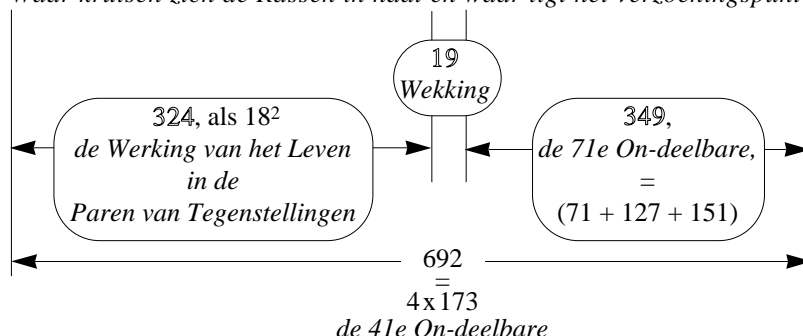
Nogmaals p. 149: "Zo ligt het ditmaal in de Opdracht van het 'Open Veld' besloten. Dit betekent allerm minst dat het 'Open Veld' een grens stelt en zich voor het buitenland zou afsluiten door een taal-barrière. Bedoeld wordt ditmaal de mogelijkheid tot hoogste concentratie te bieden op datgene wat in de vele jaren waarover deze bijeenkomsten zich uitstrekken, *hier* is uitgezaaid.

De vrucht hiervan zal zich altijd boven iedere begrenzing uit manifesteren."

¹ Zie ook deel A p.284, onder 14.04.01. Merkwaardig!

En dan de getals-aanraking van de 2e Leidende Gedachte, die van de 1e inleiding:

“Waar kruisen zich de Rassen in haat en waar ligt het verzoeningspunt?”

Op p. 146 brachten we al in herinnering - via een verwijzing naar deel A - hoezeer '349' verbonden is met 'omgevingen' die elk op eigen wijze iets tot uitdrukking brengen - in hoogste zin - met betrekking tot de mens-woording; het is daarbij tevens te zien als een compositie van 71, 127 en 151, op de betekenis waarvan we hier niet opnieuw ingaan.

De totale getalsaanraking van deze Leidende Gedachte, 692, zegt ons vooralsnog niets, het is 4×173 , de 41e On-deelbare; door een bijzonderheid komen we er later nog op terug (p.155).

Merkwaardig als we kijken naar wat aan de '349' vooraf gaat: $343 = \text{Rd.17} + \text{Rd.19}$.
(Zie vooral ook in dit verband deel A onder 3.14, p.70.)

Merkwaardig ook als we in de getalsaanraking de twee woorden 'in haat' weglaten, dan resteert $639 = 9 \times 71$, *het Leven, in relatie met het Goddelijk Kind*.

Het is overigens niet zo dat nu ook de andere Leidende Gedachten blij zouden moeten geven van getals-aanrakingen! We hebben daarnaar uiteraard wel gezocht en niet alleen destijds maar ook nu, doch zonder resultaat. Dat wil zeggen: er komen natuurlijk wel stapels getallen tevoorschijn, maar er was geen of nauwelijks herkenning van hun kwalitatief aspect in relatie met hetgeen (naar onze mening!) daar aan de orde is. In zo'n geval is het (voor ons) dan beter om in die richting op te houden.¹ Wel is er nog de reeds genoemde bijzonderheid van het aantal woorden in de Leidende Gedachten waaronder de 3+1 inleidingen werden gehouden.

$$\begin{array}{c} 12 + 11 + 10 + 9 = 42 \\ \leftarrow 33 \rightarrow \end{array}$$

We schrijven hier 3 + 1 omdat dit zo ontstond door het 'VRAAG-EN-ANTWOORD GESPREK'.

En '42' - zie hoofdstuk II van deel A - treffen we aan waar sprake is van de overgang naar *een andere wereld, die zich niet zo maar laat uitdrukken in de termen van deze*.

¹ Hoewel, de Leidende Gedachten van de 4 inleidingen zijn geschreven in 42 woorden met een totaal van $216 = 3 \times 72 = 6 \times (17+19)$ lettertekens en een getals-aanraking van $2534 = 14 \text{ Ho.10}$. In de Egyptische voorstelling is Horus de Schepper van de toekomstige aardemens. Het Hoger Ik dat diep verborgen aan alle menselijke krachten ten grondslag ligt. Het is de Mens met de nimmer aflatende drang naar geestelijk Licht, daartoe voortdurend door de verborgen Isiskrachten aangespoord; *de aardse Zoon van de in de geestelijke werelden verborgen gebleven Osiris. De onzichtbare Mens van het streven naar het Hoger Zelf*" (zie hoofdstuk V, p. 63 en 64). Het totaal van deze 3, dus van

WOORD, TEKEN EN AANRAKING

is 2792, dat wil zeggen 8×349 , de 71e On-deelbare.

Maar wie zou voor een ander kunnen uitmaken of deze vermelding slechts dwaasheid is, of juist een zinvolle indicatie?

Een *vermoeden*: in een poging tot samenvatting van hetgeen in deel A naar voren is gekomen bleken de getallen 17, 19 en 71 een centrale positie in te nemen. We hebben dat in een bepaalde formulering meermalen tot uitdrukking gebracht, om te beginnen al in de inleiding van elk van de 3 delen van deze studie. Opvallend is dat we daarbij

17 en 19,

Ontvankelijkheid en Wekking, het Vrouwelijk en het Mannelijk Principe in de Schepping, op alle niveaus van beleving ontmoeten, zowel met betrekking tot de voortplanting, de vruchtbaarheid, als met betrekking tot de hoogste spirituele belevingen: de vervulling van de liefde in esoterische zin, de Wekking van het Hoger Zelf, het Goddelijk Kind.

De voorbeelden hiervan strekken zich uit over meer dan 45 eeuwen en deden ons spreken van *het centrale thema voor de mens*.

Nogmaals: *de Schijf van Phaistos* uit de 17e eeuw v.C. en *het Labyrint van Orléansville* uit het begin van de 4e eeuw n.C. zijn hier schitterende voorbeelden van.¹ De eerste dienen we te zien in de sfeer van de vóór-christelijke Mysteriën, de tweede in de sfeer van het esoterisch christendom zoals dat in de eerste 3 eeuwen nog moet hebben bestaan. Dat in *innerlijke zin* sprake zou zijn van een cesuur tussen deze twee belevingswerelden is waarschijnlijk een opvatting waar alleen de Kerk heil in zag (ziet). Het betreffende labyrint wijst eigenlijk op een naadloze verbinding. Wil men spreken van een overgang dan is het eerder die van een strikt verborgen wereld naar iets wat in de openbaarheid treedt, resp. begint te komen:

de Schijf van Phaistos in de verborgenheid van de vóór-christelijke Mysteriën, het Labyrint van Orléansville in de vloer van de Reparatus-basiliek, dus in de 'openbaarheid' van de Aardse Gang, in relatie met het Allerhoogste.

Aansluitend hierop het volgende: in deel A, onder 2.08, op p. 28, staat iets over de vernietiging van de Baäldienst door Israël in de 9e eeuw v.C. Het geheel wekt de indruk dat in die tijd(en) sprake was van een ontaardingsvorm van iets dat ten tijde van de Schijf van Phaistos, 17e eeuw v.C., een doorverbinding had met de hoogste spirituele belevingen.

We *vermoeden nu* dat het in de (innerlijke) Opdracht van het Israël van toen lag besloten, dat er een accentverschuiving - lees verheffing - moest plaatsvinden vanuit het vlak van de (lichamelijke) vruchtbaarheid naar de (voorbereiding van de) Ontvankelijkheid en de Wekking in hoogste spirituele zin. Dit laatste als voorbereiding van de belichaming voor wat in *déze zin* gestalte moest krijgen in de mensheid.²

Het is ook waarschijnlijk tegen *déze* achtergrond dat we *de Besnijdenis*³ dienen te plaatsen, die voor de joden de betekenis heeft van *een Verbond met God* (Gen. 17:10-14). Hij vindt plaats op de 8e levensdag (Lev. 12:3), waarbij de zoon tevens zijn naam kreeg (Luc. 1:59; 2:21). De 8 heeft in de joodse overlevering (mede?) de betekenis van de overgang naar een andere wereld, een wereld die de bestemming inhoudt van het menselijk wezen.

1 Zie voor beide, overigens niet zo eenvoudige voorbeelden de hoofdstukken XI en XVI van deel A.

2 Zie in dit verband ook deel A onder 2.11 op p. 31 en onder 11.02.03 op p. 217.

3 Uit Miller; p. 107: een zeer oud Semitisch gebruik, inhoudend de verwijdering van de voorhuid. [...] Het gebruik van een stenen mes wijst op een oeroude gewoonte (Ex. 4:25, Joz. 5:2 v.). Behalve in het Semitische deel van Azië komt de besnijdenis voor in Afrika, Australië, Polynesië (behalve Nieuw-Zeeland), Melanesië (behalve Nieuw Guinea) en bij tal van primitieve stammen in Amerika. Oorspronkelijk werden bij de Israëlieten de jongens pas besneden bij het bereiken van de puberteit; later had de ingreep plaats op de 8e dag na de geboorte (Lev. 12:3). Aanvankelijk uitgevoerd door de ouders, later - en ook nu nog - door een *mohel*. Verschillende theorieën ter verklaring [...]; men dient echter de besnijdenis op te vatten als een van de zgn. 'rites de passage', die plaats hebben bij de overgang van de ene levensfase naar de andere. In het Nieuwe Testament wordt het begrip 'besnijdenis' symbolisch toegepast; Col. 2:11 spreekt over 'een besnijdenis die zonder handen geschiedt'.

Voor een goed begrip volgen nu enkele *aantekeningen*, op basis van het verslag van hetgeen door Rabbijn Soetendorp tijdens het eerder genoemd VRAAG-EN-ANTWOORD GESPREK werd aangegeven (de twee vragen bij monde van Mej. Hofmans zijn letterlijk overgenomen):

- “De *Besnijdenis* mag ook al bij andere volkeren hebben bestaan en niet zonder betekenis zijn geweest, bij Abraham en zijn nakomelingen werd zij het Teken van het Verbond van God met de mens. Dit Verbond vormt het Heiligdom, de plaats waarin wij werken in de wereld. Het is een ordenend Teken; de taak van de mens is om te besnijden, om het anders te zeggen: *om te cultiveren*. Cultuur is Besnijdenis. Besnijdt hij niet dan keert de wilde woekering terug die de wereld terug doet keren in de chaos. Profanatie behoeft niet het geval te zijn wanneer de mens beseft dat deze Besnijdenis, die aan Abraham en zijn nakomelingen gegeven werd als een symbool van Gods Verbond met het joodse volk en als een symbool en aankondiging van Gods blijvend Verbond met de mensheid, wanneer¹ dat dáárhoor behoed zou worden doordat het joodse volk de Besnijdenis als Teken van afzondering en tevens als Teken van Wijding zou handhaven.”

VRAAG: “*Moeten wij hieruit concluderen dat wat de mens is gegeven als scheppend voortplantingsvermogen onmiddellijk verbonden is aan de scheppende activiteit van God?*”

“Ja, als de mens beseft dat deze macht en deze kracht door de geestelijke kracht die hij heeft moet worden gewijd. Wanneer hij weet dat hij nooit zo maar bouwt maar dat hij bouwt aan Gods eeuwig gebouw. Het werkwoord voor bouwen en het naamwoord voor zoon en dochter hebben in het Hebreeuws één stam. Verbonden is deze kracht met Gods scheppende kracht zelf, naar het oude woord van de rabbijnen: de mens is Gods partner in het scheppingswerk.

De Hebreeuwse woorden voor man en vrouw zijn bijna dezelfde. Het Hebreeuwse woord voor vrouw heeft een H op het einde staan. In beide woorden staat in het midden de eerste letter van Gods Naam, de joed. De H is de laatste letter van Gods Naam. En de rabbijnen zeggen: 'man en vrouw, wanneer Gods Majesteit tussen hen rust, dan blijft de wereld bestaan. Zo niet, als deze joed wordt weggenomen, dan ontstaat er het Hebreeuwse woord eesj, dat betekent vuur, dan verteert hen het vuur.'”

Aan de mededelingen van Rabbijn Soetendorp aangaande de Sjabbath ontleen we:

“*Sjabbath* is van een Hebreeuwse stam die niet 'rusten' betekent maar *ophouden*. En het prachtige scheppingsverhaal vertelt ons *dat God opgehouden heeft*. Sjabbath is voor de mens een dag van ophouden, hoewel hij meer kán; daardoor komt die ziel tot zichzelf, komt tot zijn wezenlijke bestemming. Sjabbath is dus de dag van *recreatio*, van opnieuw scheppen . . . ver verwijderd van wat wij onder recreatie verstaan. Het eerste betekent concentratie op geestelijk zijn, het tweede is een wegvlieden van ieder geestelijk zijn. Zo werd Sjabbath tot de dag waarop de mens zijn taak als mens zou beseffen. De Bijbel zegt: 'God heeft de wereld geschapen om te maken' dat wil zeggen opdat de mens hem verder maken zou.”

VRAAG: “*Ophouden, hebt u gezegd, is er een relatie tussen ophouden, opdragen, offer, zoals opdragen in de tempel als offer?*”

“Hier ziet u hoe deze vragen met elkaar verweven zijn. Ze zijn met elkaar verbonden door een innerlijke samenhang. Want ophouden is de andere kant van besnijden. Waarschijnlijk ligt hier ook het verband tussen die twee dingen die een teken genoemd worden in de Bijbel: de Sjabbath en de Besnijdenis. Ophouden betekent een overvloed aan potentie hebben, nog *kunnen* maar afbreken, ophouden, wachten en luisteren, concentreren. Besnijden is: de overvloed die er is besnijden, daardoor voor cultuur geschikt maken, tot orde maken, aan de chaos ontrukken. [...] In deze zin ligt in dit ophouden als het ware een offer, want het betekent een exuberante mogelijkheid tot verder gaan en het dan niet doen, omdat wanneer men het doet men niet langer een medewerker en knecht is van God, maar men een knecht wordt van de materie. Dat is de achtergrond van de uittocht uit Egypte, dat de mens geen slaaf is van de materie. Nu begrijpt u waarom het Jodendom de Sjabbath noemt: 'de dag ter herinnering aan de uittocht uit Egypte'.”

1 Zie in dit verband de op de volgende pagina gebruikte zinsnede:
'het ontzaglijke offer van de Besnijdenis'.

Zo is deze 28e 'Open Veld' Bijeenkomst in veel opzichten merkwaardig. Want naast de accenten die in het 'VRAAG- EN ANTWOORD GESPREK' worden gelegd - zie p. 150 - valt nog een bijzonder accent in het er bij horende, niet in het programma aangekondigde slotwoord dat door Mej. M. Hofmans werd uitgesproken ná het sluitingswoord (cursivering door ons):

- "Daar Rabbijn Soetendorp vanmorgen niet aanwezig kon zijn, heb ik hem op de hoogte gebracht van de paar slotwoorden die ik u hierbij zal voorlezen.

Het is mijn plicht u te zeggen, dat hij in dit verband met wat hij door heeft gegeven als *het ontzaglijke offer van de Besnijdenis*,¹ deze woorden geheel onderschrijft *als behorende bij de Besnijdenis en de verlossingsgang van de mens.*

Na alles wat ons deze dagen is geboden, te pas en te onpas, en wat zich toch zal omzetten door het wenden voor het wenden van de lichten² in ons, waartoe wij gedreven zijn of gedreven zullen worden, is er na de verheffing van het wezen der Besnijdenis als offer een ander tegenover liggend offer te verwachten en wel de verlossing op grote schaal van datgene in de mens wat hulpeloos ligt te wachten op verlossing uit de animaliteit. Hetgeen geschieden zal door het toedienen van de Keizersnede, door Hem die Zich zal manifesteren als de Verlosser en de Koning der Wereld.

Dit ter bevestiging van de 28e "Open Veld" Bijeenkomst."

N.B.: de getals-aanraking van de 2 aanduidingen in het slot van de voorlaatste zin zijn:

<i>de Verlosser</i> 142 = 2x71	<i>de Koning der Wereld</i> 173, de 41e On-deelbare
Vergelijk de getals-aanraking v/d 1e Leidende Gedachte (p.151):	Vergelijk de getals-aanraking v/d 2e Leidende Gedachte (p.152):
22x71	4x173

Met de eigenaardige noot 1 van p. 152, zou men ook bij de Leidende Gedachten van openings- en sluitingswoord kunnen vragen naar het totaal van W(oord), T(eken) en A(anraking):

OPENINGSWOORD	SLUITINGSWOORD
<i>"Houden de rassen een Wezens-verschil in voor de mens of is dit een tijdsverschijnsel dat gelijkvormigheid voorkomt en het Wezen dienend is in zijn openbaring?"</i>	<i>"Geeft het Heden en het Verleden een mogelijke samenvatting voor de mens als basis voor zijn verdere pelgrimstocht op aarde?"</i>
Het totaal van W, T en A is $1715 = 5 \times 343 = 5 \times 7^3 =$ 5 (Rd.17+Rd.19) - zie nog eens deel A onder 3.14, p. 70 -	(Vrgl. p. 7: <i>het centrale thema v/d mens</i>) Het totaal van W, T en A is $1281 = 61 \times 21,$ met andere woorden: 61 - zie p. 122 - in relatie met <i>het Woord (21)</i> .
Tezamen 2996, dat is 28×107 , resp. $(17+19+71) \times \text{Rd.7}$.	
Maar 107 is in zijn kwalitatief aspect niet los te denken van 'iets' wat mens en mensheid in diepste wezen 'aan-gaat'; zie in dit verband het begin van dit hoofdstuk en voorts p. 129.	

Wat op p.152 in noot 1 nog zo aarzelend naar voren werd gebracht, blijkt dus alleszins merkwaardig; het ziet er naar uit dat in bepaalde groeperingen de 6 Leidende Gedachten via

Woord, Teken en Aanraking

- in de boven bedoelde zin -

een getals-expressie vertonen die *mede* accentueert dat hier aan de orde is:

1 Zie noot 1 op de vorige pagina.

2 Zie ook noot 2 op p. 367 van deel A.

een wezenlijk iets, mens en mensheid betreffende, namelijk als

(7+1)x 349 'temidden van' 107 Rd.7.¹

Van de 8x349 werd zoals we zagen 1x349 aangetroffen in de getals-aanraking van 'waar ligt het verzoeningspunt'.

349 zagen we reeds als: 71, de verwijzing naar *het Goddelijk Kind*
 + 127, verwijzing naar *de Schaal voor Inwoning*
 + 151, *de Verlossing*, van het dramatische van verlossing omdat
 Verlossing in zich houdt *de Opheffing van Wel en Wee*.
 Zie verder de Voorbeelden-index van deel A.

N.B. Een aantal maanden na de 28e 'Open Veld' Bijeenkomst werden Mej. Hofmans bij een andere gelegenheid onder meer de volgende vragen gesteld:

Vraag: "Sluit u dus helemaal uit dat er werkelijk een uitverkoren volk zou zijn?"

Antw.: "Ik? Dat is mijn enigste geloof! Maar dat richt zich niet tot de joden speciaal; Gods volk Israël zijn wij allemaal. Israël is een aanduiding van het ontplooiën van de geest. En alle oorlogen en alles wat u leest in het Oude Testament is een strijd van animaliteit in de mensheid tegenover de geest in de mensheid. En wordt aangeduid als het volk Israël. En al het andere wat zich opheft tegen het volk Israël is niet anders dan de mens zijn animale biologische gebondenheid, waar hij uit moet. En dat is in symbolen zo in het Oude Testament vastgelegd."

Vraag: "U zult natuurlijk toch toegeven dat wij zo kunnen beleven of zien of horen, en dat de joden dat zelf anders beleven?"

Antw.: "Dat geef ik niet toe; ik geef maar één ding toe en dat is dat we daar niet de minste zeggenschap in hebben, maar dat we het *allen hebben te ondergaan*. En de hele wijze waarop die interpretatie over het Oude en het Nieuwe Testament plaats heeft, daaraan ontgroeit de mens en gaat zien wat het wél is."

Vraag: [betreffende het uitverkoren zijn]

Antw.: "Het zijn louter menselijke beschouwingen. Uitverkoren is elk mens en elk volk dat de wet van God naleeft. Niet dat hij uitverkoren wordt door God, zonder meer; maar hij werkt zich er naar toe. Daar is geen ontkomen aan. Want vertelt u maar eens: wat is het verschil van een ernstig joods mens, die aan de cultivering deelneemt als wet van zijn geloof, en de mens die zonder enige geloofswet ook cultiveert? Wat is daar het verschil van? Dat zit ín de mens en hij antwoordt aan het leven naar de mate hij van binnen al gecultiveerd is. En dan zal die uitverkorenheid altijd gepaard gaan aan een volkomen zich ondergeschikt maken in en aan de Schepping van God. Voor wie het is, is het. Dat geeft een ontzettende verantwoording, want als je natuurlijk bij joodse ouders geboren wordt en je hoort dat allemaal en je bent een ernstig mens, dan loop je daar niet als een triomf in de wereld, maar dan weet je dat je daarvoor hebt te staan. Nou, die kom je maar weinig tegen. Daarom zeg ik: als het er op aan komt, staan we handje aan handje."

-o-

¹ Zie het 2e kader op p. 155 en noot 1 op p. 152. De telling van de 'Tekens' betreft de telling van de lettertekens zoals ze in het Nederlandse alfabet voorkomen. In de 'Grundsteinspruch' - zie deel A, hoofdstuk XVII, p. 407 - spraken we echter over 'klanktekens'. Dit is niet 'zo maar' willekeur onzerzijds, doch betreft *een luisteren op de grens van het eigen vermogen* naar wat in de gegeven situatie zich als zinvol aandient. Maar we realiseren ons terdege: de 'ratio-verknochte' mens heeft het hier moeilijk mee; zoals misschien met meer zaken die bepaalde essenties van zijn leven raken. We verwijzen hier overigens naar het slot van de voorlaatste alinea van p. 8.